

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ



Κ. ΔΙΚΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

‘Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφρ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ὁ Τεθνεὺς Γαμβρός, ἐκ τοῦ ῥωστικοῦ, μετάφρ. Ι. Π. Γεωργαντοπούλου (Συν. καὶ τέλος). — Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ Σουλῆ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἑβδομαδαῖς 6, τῷ ἑξαμηνίῳ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Διςυδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων

παντὸς ἔθνους.



‘Ο Ρενέ διετρώπησε διὰ χαλυβδίνης καρφίδος τὴν πλαγγόνα κατὰ τὴν καρδίαν. [Σελ. 105].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἰδὲ προηγουμένου φύλλον].

‘Ο Ρενέ ἐχάραξεν ἐπὶ ἐρυθροῦ χαρτοῦ καθαλιστικούς τινας χαρακτῆρας, διεπέρασεν αὐτούς εἰς χαλυβδίνην καρφίδα καὶ δι’ αὐτῆς διετρώπησε τὴν πλαγγόνα κατὰ τὴν καρδίαν.

Παράδοξον! Εἰς τὸ χεῖλος τῆς γενομένης πληγῆς ἐφάνησαν σταγόνες αἵματος. Εἶτα ἔθεσε πῦρ εἰς τὸ χαρτίον.

Ἡ θερμότης τῆς καρφίδος ἀνέλυσε τὸν περὶ αὐτὴν κηρὸν καὶ ἐξήρανε τὰς σταγόνας τοῦ αἵματος.

— Οὕτω, εἶπεν ὁ Ρενέ, διὰ τῆς ἰσχύος τῆς συμπαθείας, ὁ ἔρωσ σου θὰ διαπεράσῃ καὶ θὰ καύσῃ τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, ἣν ἀγαπάτε

‘Ο Κοκονᾶς ἐγέλα ὑπὸ τὸν μύστακα χλευάζων τὰ γινόμενα. Ἄλλ’ ὁ Δελαμούλ ἐρώμενος καὶ δεισιδαίμων ἠσθάνετο κρῦον ἰδρώτα διαρρέοντα ἐκ τοῦ σώματός του.

— Καὶ ἤδη, εἶπεν ὁ Ρενέ, θέσατε τὰ χεῖλη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς πλαγγόνος καὶ εἶπατε: «Μαργαρίτα, σὲ ἀγαπῶ. Ἐλθέ, Μαργαρίτα!»

‘Ο Δελαμούλ ὑπήκουσε.

Κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ δευτέρου δωματίου ἠνεῴχθη καὶ ἐλαφρὰ

βήματα ἠκούσθησαν προσεγγίζοντα. ‘Ο Κοκονᾶς περιέργως καὶ ἄπιστος διετρώπησε τὸ τῆς θύρας παραπέτασμα διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του καὶ προσαρμόσας εἰς τὴν γενομένην ὀπὴν τὸ ὄμμα ἐρρήξεν κραυγὴν ἐκπλήξεως, εἰς ἣν δύο κραυγαὶ γυναικῶν ἀπήνησαν.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ Δελαμούλ.

— Ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ καὶ ἡ δέσποινα Μαργαρίτα εἶναι ἐκεῖ, ἀπήνησαν ὁ Κοκονᾶς.

— Ἄπιστοι! εἶπεν ὁ Ρενέ μετ’ αὐστηροῦ μειδιάματος. Ἀμφιβάλλετε πλέον περὶ τῆς ἰσχύος τῆς συμπαθείας;

‘Ο Δελαμούλ ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος

ιδὼν τὴν βασίλισσαν τῆς Ναβάρρας ἄλλ' ὁ Κοκονὰς μὴ ἀπολέσας τὴν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐτοιμότητα δραμῶν ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς Μαργαρίτας καὶ εἶπε:

— Δέσποινα! ταύτην τὴν στιγμήν καθ' ἐπίμονον αἰτήσιν τοῦ φίλου μου Δελαμόλ, ὁ κύρ-Ρενὲ προσεκάλειτ' ἡμετέραν σκιάν. Μετ' ἐκπλήξεως βλέπω ὅτι ἡ ἡμετέρα σκιά ἐφάνη συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τινος σώματος, ὅπερ μοι εἶναι προσφιλέστατον, καὶ τὸ ὅποιον συνίστω εἰς τὸν φίλον μου. Σκιά τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας, εὐαρεστεῖσθε νὰ εἴπητε εἰς τὸ σῶμα τῆς συντρόφου σας νὰ μεταβῇ ἐκεῖθεν τοῦ παραπετάσματος;

Ἡ Μαργαρίτα ἤρχισε νὰ γελάει καὶ ἔνευσεν εἰς τὴν Ἑρρικέτταν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

— Δέσποινα, ἐξηκολούθησεν ὁ Κοκονὰς, ἡ σκιά τοῦ φίλου μου μὲ παρακαλεῖ νὰ σας εἶπω: Ὁραία σκιά, παρακαλέσατε τὸ σῶμά σας νὰ ἀγαπήσῃ ὀλίγον τι τὴν ψυχὴν τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ Δελαμόλ, ἥτις ὑφίσταται φοβερωτάτας βασάνους. Ψυχὴν καταδιωχθεῖσαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς φιλικίας, ἥτις ἐβύθισε τρεῖς εἰς τὴν κοιλίαν τῆς πολλοὺς δακτύλους σιδήρου. Ψυχὴν καιομένην εἰς τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν σας. Λάθετε λοιπὸν οἶκτον διὰ τὴν πτωχὴν ταύτην ψυχὴν, ἀγαπήσατε ὀλίγον ἐκείνον ὅστις ὑπῆρξέ ποτε ὁ ὠραῖος Δελαμόλ, καὶ ἂν στερεῖσθε φωνῆς, ἀποδειξάτε αὐτὸ δι' ἐνὸς νεύματος, δι' ἐνὸς μειδιάματος. Ἡ ψυχὴ τοῦ φίλου μου εἶναι λίαν νοήμων καὶ θὰ ἐνοήσῃ ἀμέσως.

Ἡ Μαργαρίτα ταῦτα ἀκούσασα ἐξεργάγη τὸν γέλωτάς, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Κοκονὰς, ὅστις λαβὼν αὐτὴν ἐστράφη πρὸς τὸν Δελαμόλ καὶ εἶπε:

— Σκιά τοῦ φίλου μου, τρέξε ἐδῶ ἀμέσως.

Ὁ Δελαμόλ καίτοι καταπεπληγμένος ὑπῆκουσεν, ὁ δὲ Κοκονὰς λαβὼν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ τῶν ὀπισθεν προσήγγισεν αὐτὴν εἰς τὴν λευκὴν τῆς Μαργαρίτας χεῖρα. Τὰ χεῖλη τοῦ Δελαμόλ ἐκόλλησαν ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολούθει μειδιῶσα, ἀλλ' ἡ Ἑρρικέττα συνέσπασε τὰς ὀφρῦς νομίσασα ὅτι ὁ Κοκονὰς τὴν περιεφρόνει ὅπως ὑπηρετήσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ φίλου του. Ὁ Δελαμόλ εἶδε τὸ συνοφρύωμα τῆς δουκίσσης καὶ ἐνοήσας τὸν κίνδυνον κατέλιπε τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας εἰς τὴν τοῦ Κοκονὰς καὶ δραμῶν ἔλαβε τὴν τῆς Ἑρρικέττας καὶ γονυπετήσας εἶπε:

— Ὡ ὠραιότερα καὶ μᾶλλον ἀξιολόγητος τῶν γυναικῶν! καὶ λέγω τῶν ζωντανῶν γυναικῶν καὶ οὐχὶ τῶν σκιῶν, προσέθετο ῥίψας μειδιῶν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν Μαργαρίταν, ἐπιτρέψατε εἰς μίαν ψυχὴν ἀπηλλαγμένην τοῦ χυδαίου περικαλύμματος τῆς, νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπουσίαν σώματος ἀπορροφηθέντος ὅλως ὑπὸ τῆς ὑλικῆς φιλικίας. Ὁ κ. Κοκονὰς, ὃν βλέπετε, εἶναι ἀνὴρ ἀνδρείος καὶ γενναῖος, σῶματος ὠραίου τὴν θέαν, ἀλλ' ὑποκειμένου εἰς ἀπώλειαν, ὡς πᾶν σῶμα. Καὶ ὅμως ὁ ἦρωας οὗτος, ὁ τὸσφ' εὐγλώττως ὀμιλῶν πρὸς μίαν σκιά, δὲν τολμᾷ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς

μίαν ζῶσαν. Δι' αὐτὸ ἀπετάθη πρὸς τὴν σκιά τῆς βασιλίσσης, ἐπιφορτίσας ἐμὲ νὰ εἶπω εἰς τὸ ὠραῖον σῶμά σας ὅτι καταθέτει εἰς τοὺς πόδας σας τὴν καρδίαν του καὶ τὴν ψυχὴν του, ὅτι ἐπικαλεῖται τὸν οἶκτόν σας, καὶ περιμένει ὅπως τὰ ῥοδόχροα δάκτυλά σας τὸν προσκαλέσωσι δι' ἐνὸς σημείου, καὶ ἡ ἀρμονικὴ φωνή σας εἴπη αὐτῷ τινὰς τῶν λόγων ἐκείνων, οἵτινες οὐδέποτε λησμονοῦνται. Ἄλλως τε μὲ παρεκάλεσεν ὅτι ἂν δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ σας συγκινήσω ὑπὲρ αὐτοῦ, νὰ τὸν διατρύψω δευτέραν ταύτην φοράν διὰ τοῦ ξίφους μου, οὐτινος ἡ αἰχμὴ εἶναι ἀληθῆς καὶ οὐχὶ σκιά, διότι δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ ἂν ὑμεῖς δὲν τῷ ἐπιτρέψητε νὰ ζῆ ἀποκλειστικῶς δι' ὑμᾶς.

Ἡ Ἑρρικέττα παρετήρησε τὸν Κοκονὰς ὅπως ἴδῃ κατὰ πόσον ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου συνεφώνει πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Δελαμόλ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἠὺχαριστήθη, διότι ἐρυθρά, ἀγωνιώσα, ἠττηθεῖσα, εἶπε μειδιῶσα πρὸς αὐτόν:

— Εἶναι ἀληθές;

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονὰς, γοητευθεὶς ὑπὸ τοῦ βλέμματος ἐκείνου καὶ φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μαγνητικοῦ ῥευστοῦ, εἶναι ἀληθές! Ναί, κυρία, εἶναι ἀληθές, τὸ ὀμνῶ ἐπὶ τῆς ζωῆς σας καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου μου!

— Τότε, ἔλθετε! εἶπεν ἡ Ἑρρικέττα τείνας πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Ὁ Κοκονὰς ἔδραμε πρὸς τὴν δουκίσσαν, ἐνῶ ὁ Δελαμίλ δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη παρὰ τῆ Μαργαρίτα.

Τότε ἐφάνη ὁ Ρενὲ εἰς τὴν θύραν.

— Σιωπὴ! ἀνέκραξεν οὗτος, σιωπὴ!

Καὶ ἠκούσθη τριγμὸς κλειδῶν στρεφόμενης ἐν τῷ κλειθρῷ, καὶ θύρας ἀνοίγεισης.

— Ἄλλὰ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ὑπερηφάνως, νομίζω ὅτι οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα ἂν ἔλθῃ ἐδῶ ὅταν ἡμεῖθα ἡμεῖς.

— Οὐδ' αὐτὴ ἡ βασιλομήτωρ; ἐψιθύρισεν ὁ Ρενὲ εἰς τὸ οὖς τῆς.

Ἡ Μαργαρίτα ὤρμησε πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν σύρασα μεθ' ἑαυτῆς τὸν Δελαμόλ καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Ἑρρικέττης καὶ τοῦ Κοκονὰς.

Κ

ΑΙ ΜΑΥΡΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ.

Ἡ Αἰκατερίνα εἰσελθοῦσα ἔρριψεν ὑποπτον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ρενέ, προσκλίνοντος ἐνώπιόν τῆς, καὶ . . .

— Ποῖος ἦτο ἐδῶ; ἠρώτησε.

— Ἐρασταί, εὐχαριστηθέντες, διότι τοῖς εἶπον ὅτι ἀγαπῶνται.

— Τώρα δὲ εἶναι κανεῖς;

— Οὐδεὶς, πλὴν τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος.

— Εὐρες τὰς μαύρας ὄρνιθας;

— Εἶναι ἐτοιμαί.

— Ὡ! νὰ μὴ εἶσαι Ἑβραῖος!

— Καὶ διατί; δέσποινα.

— Διὰ νὰ ἀναγινώσκῃς τὰ πολυτίμα βιβλία, τὰ ὅποια ἔγραψαν οἱ Ἑβραῖοι περὶ θυσιῶν. Διέταξα καὶ μοι μετέφρασαν αὐτὰ καὶ εἶδον ὅτι οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἐζήτουν τὰ προγνωστικὰ ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ ἥπατι,

ὡς οἱ Ῥωμαῖοι, ἀλλ' ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ εἰς τοὺς χαρακτῆρας, τοὺς ὁποίους ἐνεχάραξεν ἐν αὐτῷ ἡ πανίσχυρος χεὶρ τῆς εἰμαρμένης.

— Τὸ ἤκουσα καὶ ἐγὼ παρ' ἐνὸς γέροντος ῥαββίνου, φίλου μου.

— Ὑπάρχουσιν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἐν αὐτῷ χαρακτῆρες τὸσφ' καλῶς κεχαραγμένοι, ὥστε ἀναγινώσκει τις ἐν αὐτοῖς ὀλόκληρον προφητείαν. Ἄλλ' οἱ σοφοὶ τῶν Χαλδαίων συνίστων . . .

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Ρενὲ, βλέπων ὅτι ἡ Αἰκατερίνα ἐδίσταζε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Συνίστων ὅπως τὸ πείραμα γίνεται ἐπὶ ἀνθρωπίνων ἐγκεφάλων, καθ' ὅσον οὗτοι εἶναι μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι καὶ συμπαθοῦσι περισσότερο εἰς τὴν θέλησιν τοῦ συμβουλευομένου αὐτοῦς.

— Δυστυχῶς, ὡς ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἀγνοεῖ, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

— Δύσκολον, τούλάχιστον, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἄν τὸ εἰξεύρομεν κατὰ τὴν νόκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. . . ὁποῖαν πλουσίαν συλλογὴν θὰ εἶχομεν. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸν πρῶτον καταδικασθησόμενον. Θὰ φροντίσω ἐγὼ. Ἐν τούτοις, ἄς περιορισθῶμεν εἰς τὸν κύκλον τοῦ δυνατοῦ. Ἡ αἴθουσα τῶν θυσιῶν εἶναι ἐτοιμῆ;

— Ναί, δέσποινα.

— Ἄς μεταβῶμεν ἐκεῖ.

Ὁ Ρενὲ ἤναψε κηρίον παρεσκευασμένον διὰ διαφόρων οὐσιῶν, καὶ ὠδήγησε τὴν Αἰκατερίναν εἰς τὴν μικρὰν τῶν θυσιῶν αἴθουσαν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐξελέξατο κοπτεράν μάχαιραν, ὁ δὲ Ρενὲ ἔλαβε μίαν τῶν ἐκεῖ που δεδεμένων δύο ὀρνίθων.

— Καὶ πῶς θὰ πράξωμεν;

— Θὰ ἐρωτήσωμεν τὸ ἦπαρ τῆς μίας, καὶ τὸν ἐγκέφαλον τῆς ἑτέρας. Ἄν τὰ δύο πειράματα δώσωσι τὰ αὐτὰ ἐξαγόμενα, δέον νὰ πιστεῦσωμεν, καὶ μάλιστα ἂν ταῦτα συμφωνῶσι πρὸς τὰ προηγούμενα.

— Πόθεν θὰ ἀρχίσωμεν;

— Ἀπὸ τοῦ πειράματος τοῦ ἥπατος.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Ρενὲ καὶ ἔδεδε τὴν ὀρνίθα ὑπτίαν ἐπὶ τινος μικροῦ βωμοῦ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἠνέφξε τὸ στῆθός τῆς. Ἡ ὀρνίς ἔρρηξε τρεῖς κραυγὰς καὶ ἐξέπνευσε.

— Πάντοτε τρεῖς κραυγὰς! ἐψιθύρισεν ἡ Αἰκατερίνα. Σημεῖον τριῶν θανάτων! . . . Καὶ ἠνέφξε τὸ σῶμα τῆς ὀρνίθου.

— Καὶ τὸ ἦπαρ κλίνει πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐξηκολούθησε λέγουσα, πάντοτε πρὸς τὰ ἀριστερά. Μετὰ τοὺς τρεῖς θανάτους ἡ ἀπώλεια τοῦ θρόνου! Ἄλλ' εἶναι φοβερόν!

— Ἄς ἴδωμεν, δέσποινα, ἂν τὰ σημεῖα τοῦ δευτέρου θύματος συμφωνήσωσι πρὸς ταῦτα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ρενὲ, ἀφῆρεσεν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν νεκρὰν ὀρνίθα καὶ μετέβη ὅπως λάβῃ τὴν ἑτέραν, ἥτις τρομάξασα ἐπέταξεν ἀνωθι τῆς κεφαλῆς ταυ καὶ ἔσβεσε τὸ εἰς χεῖρας τῆς Αἰκατερίνας μαγικὸν κηρίον.

— Τὸ βλέπεις, Ρενέ; εἶπεν αὐτῇ. Οὐ-
τω θὰ σθεσθῆ καὶ ἡ γενεά μας. Ἡ τοῦ
θανάτου πνυρὴ θὰ τὴν ἐξαφανίσῃ ἀπὸ προ-
σώπου τῆς γῆς. Καὶ ὅμως ἔχω τρεῖς
υἱούς! τρεῖς υἱούς! . . . προσέθετο μετὰ
βαθέως ἄλγους.

Ὁ Ρενέ λαβὼν τὸ κηρίον ἐπορευθῆ εἰς
τὴν παρακειμένην αἶθουσαν ὅπως ἀνάψῃ
αὐτό. Ἐπανελθὼν δὲ εἶδε τὴν ὄρνιθα ὅτι
εἶχε κρύψει τὴν κεφαλὴν τῆς ἐν τινιχωνίῳ.

— Τὴν φορὰν ταύτην, εἶπεν ἡ Αἰκατε-
ρίνα, θὰ ἀποφύγω τὰς κραυγὰς, διότι θὰ
κόψω τὴν κεφαλὴν τῆς δι' ἐνὸς καὶ μόνου
κτυπήματος.

Ὁ Ρενέ λαβὼν ἔδεσε τὴν ὄρνιθα, καὶ
ἡ Αἰκατερίνα ἀπέκοψε πράγματι, ὡς εἶ-
χεν εἰπεῖ, τὴν κεφαλὴν τῆς δι' ἐνὸς κτυ-
πήματος. Καὶ ὅμως ἐν τῇ τελευταίᾳ ἀγω-
νίᾳ, τὸ ῥάμφος τῆς ὄρνιθος ἠνεψόχθη τρεῖς
καὶ εἶτα ἔκλεισεν ὅπως μὴ ἀνοιχθῆ πλέον.

— Βλέπεις, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα τρο-
μάζασα. Ἀντὶ τῶν τριῶν κραυγῶν, τρεῖς
στεναγμοὶ. Τρεῖς, πάντοτε τρεῖς! θὰ ἀ-
ποθάνωσι καὶ οἱ τρεῖς. Πάντα τὰ θύματα
τρεῖς θανάτους μοὶ ὑποδεικνύουσι. Ἄς ἴ-
δωμεν ἤδη τὰ σημεῖα τοῦ ἐγκεφάλου.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ Αἰκατερίνα ἠνέφ-
ξε μετὰ προσοχῆς τὸ κηρίον τῆς ὄρνιθος.

— Πάντοτε! ἀνέκραξε κρούσασα τὰς
δύο αὐτῆς χεῖρας. Πάντοτε! Καὶ τὴν φο-
ρὰν ταύτην τὸ προγνωστικὸν εἶναι καθα-
ρότερον ἢ ἄλλοτέ ποτε. Νά! παρατήρησε.

Ὁ Ρενέ ἐπλησίασε.

— Τί στοιχεῖον εἶναι αὐτό; ἠρώτησεν
ἡ Αἰκατερίνα δεικνύουσα σημεῖόν τι ἐπὶ
τοῦ ἐγκεφάλου.

— Ε, ἀπήντησεν ὁ Ρενέ.

— Καὶ ποσάκις ἐπικυλαμβάνεται;

— Τετράκις.

— Αὐτὸ εἶναι. **Ἑρρῖκος Δ'** . . . ὦ!
ἐβρυχήθη ῥίψασα χαμαὶ τὴν μάχαιραν.
Ἡ γενεά μου εἶναι κατηραμένη καθὼς
καὶ ἐγώ. . . Ὡς βασιλεύσῃ! προσέθετο
μετὰ στεναγμοῦ ἀπελπισίας.

— Ὡς βασιλεύσῃ! ἐπανάλαβεν ὁ Ρενέ.
Σκέψις τις διεφώτισεν αἰφνιδίως τὸ
πρόσωπον τῆς Αἰκατερίνας.

— Ρενέ, εἶπε, δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι
ιατρός τις ἐκ Περούγιας ἐδηλητήρησε διὰ
τινος μύρου τυττοχοῦνος τὴν θυγατέρα
του καὶ τὸν ἐραστὴν τῆς;

— Ναί, δέσποινα.

— Καὶ ποῖος ἦτο ὁ ἐραστής ἐκεῖνος;

— Ὁ βασιλεὺς Λαδίσλαος.

— Ἄ! εἶναι ἀληθές. Γινώσκεις τὰς
λεπτομερείας τοῦ γεγονότος τούτου;

— Ἐχω ἀρχαῖόν τι βιβλίον, ἐν ᾧ ἀνα-
φέρεται ἡ ἱστορία αὐτῇ.

— Ἐχει κλλῶς. Ἄς μεταβῶμεν εἰς
τὴν ἄλλην αἶθουσαν διὰ νὰ μοὶ δώσῃς τὸ
βιβλίον αὐτό.

— Ἐχετε ἄλλας διαταγὰς νὰ μοὶ δώσῃτε
περὶ θυσιῶν; εἶπεν αὐτῇ ὁ Ρενέ ἀφου ἐξῆλ-
θον καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

— Ὁχι. Εἶμιαι ἤδη πεπεισμένη. Ἄς
περιμεῖνωμεν ἕως οὗ ἐπιτύχωμεν τὴν κε-
φαλὴν καταδικου τινός, περὶ τῆς ὁποίας
θὰ συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ δημίου κατὰ
τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως.

Ὁ Ρενέ ὑπεκλίθη καὶ πορευθεὶς εἰς
τὴν βιβλιοθήκην ἔλαβε βιβλίον τι, ὅπερ
προσηνεγκεν εἰς τὴν Αἰκατερίναν.

— Τί εἶναι αὐτό; εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ.

— « Περὶ τῆς ἀνατροπῆς τῶν ἱεράκων
καὶ τῶν λοιπῶν θηρευτικῶν πτηνῶν ».

— Ἄ! συγγνώμην, δέσποινα! ἠπατή-
θην. Τοῦτο εἶναι σύγγραμμα περὶ θηρευ-
τικῆς, συνταχθὲν ὑπὸ τινος σοφοῦ ἐκ
Λούκας, πρὸς χρῆσιν τοῦ διασήμου Κα-
στρούτσιου Καστρακάνη. Ἦτο πλησίον
εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἦτο ὡς αὐτὸ δεδεμένον,
ὥστε ἠπατήθην ἄλλως τε, εἶναι πολυτι-
μώτατον βιβλίον, τοῦ ὁποίου τρεῖς μόνον
ἀντίτυπα ὑπάρχουσι: τὸ ἐν ἐν τῇ βιβλιο-
θήκῃ τῆς Ἑνετίας, τὸ ἕτερον ἠγοράσθη
ὑπὸ τοῦ προπάππου σας Λαυρεντίου καὶ
προσηνέχθη ὑπὸ τοῦ Πέτρου τῶν Μεδίκων
εἰς τὸν βασιλέα Κάρολον τὸν Η', κατὰ
τὴν ἐκ τῆς Φλωρεντίας διάδοξίν του, καὶ
τὸ τρίτον, αὐτὸ τὸ ὅποιον βλέπετε.

— Σέβομαι αὐτό, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα,
ἕνεκα τῆς σπανιότητός του. Μὴ ἔχουσα
ὅμως αὐτοῦ ἀνάγκην σοὶ τὸ ἐπιστρέφω.

Καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Ρενέ, λα-
βοῦσα δὲ τὸ ἕτερον, ἐκάθισε παρὰ τινὰ
τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Ρενέ ἔθετο
τὸ μαγικὸν κηρίον, καὶ εἰς τὴν ὑποκύανον
αὐτοῦ φλόγα ἀνέγνω γραμμαῖς τινὰς χα-
μηλῇ τῇ φωνῇ.

— Καλὰ, εἶπεν ἐπανακλείσασα τὸ βι-
βλίον. Ἴδου ὅ, τι ἤθελον νὰ μάθω.

Καὶ ἠγέρθη ἀφήσασα αὐτὸ ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης.

— Εἰπέ μοι τώρα, εἶπε μετὰ τινὰς σιγ-
μὰς σιγῆς, ἔκαμες κανὲν φίλτρον δι' αὐτήν;

— Διὰ ποῖαν;

— Διὰ τὴν Σώβην;

— Ποτέ!

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ
μέσον μαγεία, διότι τὴν ἀγαπᾷ ὡς τρελλός.

— Ποῖος;

— Αὐτὸς ὁ κατηραμένος Ἑρρῖκος. Αὐ-
τὸς ὁ ὁποῖος θὰ διαδεχθῆ τοὺς τρεῖς υἱούς
μου. Αὐτὸς τὸν ὁποῖον θὰ ὀνομάσωσιν
Ἑρρῖκος Δ', καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι υἱὸς τῆς
Ἰωάννας Ἀλβρέτ.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα συνώδευσε τοὺς λό-
γους τούτους διὰ στεναγμοῦ, ὅστις ἔκαμε
τὸν Ρενέ νὰ φοικιάσῃ ἐνθυμηθέντα τὰ
περίφημα χειρόκτια, ἅτινα τῇ διαταγῇ
τῆς Αἰκατερίνας παρεσκεύασε διὰ τὴν βα-
σιλισσαν τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πηγαίνῃ εἰς αὐ-
τήν; εἶπεν ὁ Ρενέ.

— Ἐξακολουθεῖ.

— Καὶ ὅμως ἐνόμιζον ὅτι ὁ βασιλεὺς
τῆς Ναβάρρας εἶναι τώρα ἀφωσιωμένος
εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Κωμῳδία, Ρενέ, κωμῳδία! Ἄγνοῶ
πρὸς ποῖον σκοπόν, ἀλλὰ πάντες συνεννο-
οῦνται διὰ νὰ με ἀπατώσι. Καὶ αὐτῇ ἡ
θυγάτηρ μου ἡ Μαργαρίτα ἐκνήρυχθη κατ'
ἐμοῦ. Ἴσως καὶ αὐτῇ ἐλπίζει εἰς τὸν θά-
νατον τῶν ἀδελφῶν τῆς διὰ νὰ γείνη βα-
σιλισσα τῆς Γαλλίας.

— Ἴσως, εἶπεν ὁ Ρενέ ῥεμβώδης.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ
καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, προπορευο-

μένου τοῦ Ρενέ, μεθ' οὗ εἰσῆλθεν εἰς τὸ
ἐργαστήριον τοῦ μυρεψοῦ.

— Μοὶ ὑπεσχέθης Ρενέ, εἶπεν αὐτῷ ἡ
βασιλομήτωρ, νὰ μοὶ δώσῃς νέα τινὰ μῦρα
διὰ τὰ χεῖλη μου καὶ τὰς χεῖρας. Ὁ χει-
μῶν ἦλθε καὶ εἰςέυρεις ὅτι ἔχω τὸ δέρμα
λίαν λεπτόν.

— Παρασκεύασα ἤδη αὐτά, δέσποινα,
καὶ θὰ σὰς τὰ φέρω αὐριον.

— Αὐριον τὸ ἐσπέρας μετὰ τὰς ἑννέα ἢ
τὰς δέκα, διότι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν θὰ
προσευχηθῶ. Ἀλλά, ἡ κυρία Σώβη ἔχει
ὠραίας χεῖρας καὶ ὠραία χεῖλη, προσέθετο
ἀδιαφόρως. Ποῖαν ζύμην μεταχειρίζεται;

— Διὰ τὰς χεῖρας τῆς ζύμην τοῦ ἡλιο-
τροπίου, καὶ διὰ τὰ χεῖλη τῆς θὰ μετα-
χειρισθῆ νέον τι μῦρον, τὸ ὅποιον ἐφεύρον
ἐσχάτως, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ φέρω αὐ-
ριον μίαν πυξίδα καὶ εἰς τὴν Ὑμετέραν
Μεγαλειότητα.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔμεινε στιγμὰς τινὰς
σκεπτική.

— Ἄλλως τε, εἶπεν οἰονεὶ ἀπαντῶσα
εἰς τὴν ἐνδόμυχον σκέψιν τῆς, εἶναι ὠραῖον
πλάσμα, ὅθεν καὶ οὐδὲν τὸ παράδοξον ἂν
ὁ Βεαρνὸς ἐράται αὐτῆς.

— Καὶ πρὸ πάντων ἀφωσιωμένη εἰς
τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὡς πιστεύω
τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Ρενέ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐμειδίασεν ἀνυψώσασα
τοὺς ὄμους.

— Ὅταν γυνὴ τις ἀγαπᾷ, εἶπε, μόνον
εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς εἶναι ἀφωσιωμένη!
Ἀλλά, δεῖξέ μοι τὸ νέον μῦρον, τὸ ὅποιον
θὰ κάμῃ τὰ χεῖλη τῆς δροσερώτερα καὶ
ροδινώτερα ἔτι.

Ὁ Ρενέ ἔδειξεν εἰς τὴν Αἰκατερίναν ἕξ
μικρὰς ἀοργυρὰς πυξίδας στρογγύλας καὶ
ὀμοίας καθ' ὅλα πρὸς ἀλλήλας, ἅς εἶχε
τοποθετημένας κατὰ σειράν, τὴν μίαν παρὰ
τὴν ἄλλην.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον φίλτρον, ὅπερ
μοὶ ἐζήτησεν. Εἶναι δὲ ἀληθές ὅτι τὸ πα-
ρεςκεύασα ἐπίτηδες δι' αὐτήν, διότι ἔχει
τὰ χεῖλη λίαν λεπτὰ καὶ τρυφερά, ὥστε
καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄνεμος διασχίζουσιν
αὐτὰ ἐπίσης.

Ἡ Αἰκατερίνα ἠνέφξε μίαν τῶν πυξίδων
καὶ εἶδεν ἐν αὐτῇ ζύμην ἐρυθρόχρουν θελ-
κτικωτάτην.

— Ρενέ, εἶπε, δός μοι ζύμην διὰ τὰς
χεῖρας μου, θὰ τὴν πάρω τώρα.

Ὁ Ρενέ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ κηρίου
μεταβάς εἰς ἕτερον δωματίον, ὅπως φέρῃ
τὴν αἰτηθεῖσαν ζύμην, ἀλλὰ δὲν διέλαθεν
αὐτὸν ὅτι ἡ Αἰκατερίνα διὰ ταχείας κι-
νήσεως ἤρπασε μίαν τῶν ἕξ πυξίδων καὶ
ἐκρυφεν αὐτήν ὑπὸ τὸν μανδύαν τῆς Προσ-
ποιηθεῖς ὅμως ὅτι οὐδὲν ἐνόησεν, προσέφε-
ρεν αὐτῇ τὴν ζητηθεῖσαν ζύμην ἐντός μικροῦ
σακκιδίου, κεντημένου διὰ κρίνων, εἰπὼν:

— Ἴδου, δέσποινα!

— Εὐχάριστῶ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Μετὰ τινὰς δεξιγμὰς σιωπῆς, προσέθετο:

— Μὴ φέρῃς τὸ μῦρον αὐτὸ εἰς τὴν
Σώβην ἢ μετὰ οὐκὼ ἢ δέκα ἡμέρας. Θέλω
νὰ τὸ δοκιμάσω ἐγὼ πρῶτον.

Καὶ ἤτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ

νά τὴν συνοδεύσω ; ἠρώτησεν ὁ 'Ρενέ.

— Ἀχρι τῆς ἄρας τῆς γεφύρας μόνον. Ἐκεῖ μὲ περιμένουσιν οἱ εὐπατρίδαι μου μετὰ τοῦ φορείου.

Καὶ πράγματι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ *De la Barillerie* τέσσαρες εὐπατρίδαι ἔφιπποι καὶ ἓν φορεῖον ἀνευ ἐμβληματῶν περιέμενον τὴν Αἰκατερίναν.

Ὁ 'Ρενέ ἐπανελθὼν ἔσπευσε νὰ μετρήσῃ τὰς πυξίδας του. Ἐλεγε δὲ μία.

ΚΑ΄.

ΤΑ ΔΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΩΒΗΣ.

Ἡ Αἰκατερίνα δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ. Ὁ 'Ερρίκος εἶχεν ἐπαναλάβει τὰς πρῶν ἔξεις του, καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν μετέβαινε παρὰ τῆ κυρία Σώβη. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἔπραττε τοῦτο μετ' ὅσης ἠδύνατο μυστικότητος, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀπώλεσε τὴν δυσπιστίαν, παρέλειψε τὰς προφυλάξεις καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ Αἰκατερίνα εὐκόλως ἐπέισθη ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἦτο μόνον ὀνόματι βασίλισσα τῆς Ναβάρρας.

Τὴν ἐπιούσαν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ 'Ρενέ σκηνῶν, ἃς διηγῆθῆμεν ἀνωτέρω, ἡ κυρία Σώβη καθημένη ἐν τῷ κοιτῶνί της ἐπί τινος ἀνακλίντρου διηγεῖτο εἰς τὸν 'Ερρίκον τοὺς φόβους της, ἀναφέρουσα αὐτῷ ὡς ἀπόδειξιν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς της τὴν περίφημον νύκτα μετὰ τὴν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, καθ' ἣν ὁ 'Ερρίκος διενυκτέρευσε ἐν τῷ κοιτῶνί της συζύγου του.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐξέφραζεν αὐτῇ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἡ κυρία Σώβη ἦτο θελκτικωτάτη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐν τῇ νυκτικῇ ἐκ βατίστας περιβολῆς της, ὃ δὲ 'Ερρίκος λίαν εὐγνώμων.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ 'Ερρίκος ἦτο ἀληθῶς ἐρωτευμένος κατέστη βεβωβός. Ἡ δὲ κυρία Σώβη, ἥτις οὐχ ἦσσαν ἤρατο αὐτοῦ τὸν παρετήρει προσεκτικῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως ἀνακαλύψῃ μὴ τυχὸν οἱ λόγοι του δὲν συνεφώνουν πρὸς τὰ αἰσθηματὰ του.

— Ἄς ἴδωμεν, 'Ερρίκε, ἔλεγεν, ἔσο εὐλικρινής. Τὴν νύκτα ἐκείνην, ἣν διῆλθες ἐν τῷ τιμωνίῳ τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασίλισσης τῆς Ναβάρρας ἔχων παρὰ τοὺς πόδας σου τὸν κ. Δελκαμόλ, δὲν δυσηρεστεῖσο, διότι ὁ εὐπατρίδης ἐκεῖνος εὐρίσκετο ἐκεῖ μετὰ σοῦ καὶ τοῦ κοιτῶνος τῆς βασίλισσης ;

— Δυσηρεστούμην, πράγματι, φίλη μου, ἀπήντησεν ὁ 'Ερρίκος, διότι διὰ τοῦ κοιτῶνος ἐκεῖνου ὤφειλον ἀπολύτως νὰ διέλθω ὅπως φθάσω ἐδῶ, ὅπου τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκομαι τόσον καλὰ καὶ τόσον εὐτυχής.

Ἡ κυρία Σώβη ἐμειδίασε.

— Καὶ μετὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν εἰσῆλθες ἐκεῖ πλέον ;

— Ποσάκις θέλεις νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ ;

— Καὶ δὲν θὰ εἰσέλθης ποτὲ χωρὶς νὰ μοὶ τὸ εἰπῆς ;

— Ποτέ ;

— Ὁμνύεις ;

— Θὰ ὤμνυον βεβαίως, ἂν ἤμην ἔτι Οὐγονόττος. Ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ, τί ;

— Ἀλλ' ἡ καθολικὴ θρησκεία, ἣς τὰ δόγματα διδάσκομαι νῦν, μοὶ ἀπαγορεύει τοὺς ὄρκους.

— Γασκῶνε ! εἶπεν ἡ κυρία Σώβη κινουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ, καὶ σὺ Καρλόττα, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος, ἂν σὲ ἠρώτων θὰ ἀπήντας εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ;

— Ἀναμφιβόλως, διότι ἐγὼ οὐδὲν ἔχω νὰ κρύψω ἀπὸ σοῦ.

— Τότε, διατί μετὰ τὴν πρὸ τῶν γάμων μου ἀπελπιστικὴν σου ἀντίστασιν, κατέστης αἴφνης ἤσσαν σκληρὰ δι' ἐμέ, τὸν ἀδέξιον Βεαρνόν, τὸν γελοῖον ἐπαρχιώτην, τὸν πτωχὸν ἠγεμόνα ; . . .

— Ζητεῖς παρ' ἐμοῦ, 'Ερρίκε, τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, ἣν ἀπὸ τρισχιλίων ἤδη ἐτῶν ζητοῦσιν οἱ φιλόσοφοι πάντων τῶν ἐθνῶν ! Μὴ ἐρώτα ποτὲ γυναῖκα τινα διατί σὲ ἀγαπᾷ, ἀρκούμενος νὰ τὴν ἐρωτῆς ἂν σὲ ἀγαπᾷ.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν, Καρλόττα ;

— Σὲ ἀγαπῶ, ἀπήντησεν αὐτῇ διὰ θελκτικωτάτου μειδιάματος, καὶ τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾷς, εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, οὐδὲν δὲ ἄλλο ζητῶ. Ἀλλὰ, εἰπέ μοι, φίλη μου, δὲν σὲ ὤθησε τὸ πρῶτον ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὸ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς ;

— 'Ερρίκε, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, ὁμιλεῖς σιγὰ, ὅταν ὁμιλῆς περὶ τῆς βασιλομήτορος.

— Ὡ ! εἶπεν ὁ 'Ερρίκος μετὰ τόσης νοηλείας καὶ ἐμπιστοσύνης, ὥστε καὶ αὐτῇ ἡ κυρία Σώβη ἠπατήθη, ἄλλοτε ναί, ὤφειλον νὰ δυσπιστῶ πρὸς αὐτήν, τὴν ἀγαθὴν μητέρα, διότι δὲν τὰ εἶχομεν καλὰ, ἀλλὰ τώρα ὅτε εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς της . . .

— Ὁ σύζυγος τῆς δεσποίνης Μαργαρίτας ! εἶπεν ἡ κυρία Σώβη γενομένη καταπόρφυρος ἐκ τῆς ζηλοτυπίας.

— Ὁμιλεῖ καὶ σὺ τώρα σιγὰ, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος. Τώρα, ὅτε εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς της, εἴμεθα οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Τί ἀπῆτουν ; Νὰ γείνω, καθ' ἃ φαίνεται, καθολικός. Ἴδου δέ, χάρις εἰς τὴν μεσολάθειαν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ἔγεινα. Τώρα ζῶμεν οἰκογενειακῶς, ὡς καλοὶ ἀδελφοί, ὡς καλοὶ χριστιανοί.

— Καὶ ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα ;

— Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα εἶναι ὁ συνδέων πάντας ἡμᾶς δεσμός.

— Ἀλλὰ, ἂν ἀληθεύουσιν ὅσα μοῦ εἶπες, 'Ερρίκε, ὁ δεσμός οὗτος εἶναι κατὰ συνθήκην, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι εὐκόλον νὰ διαρραγῇ, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐπικναπαύεσαι εἰς αὐτόν.

— Καὶ ὅμως ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν ἐπικναπύομαι.

— Τότε, 'Ερρίκε, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, μὲ ἠπάτησας, καὶ ἡ δέσποινα Μαργαρίτα εἶναι πράγματι σύζυγός σου.

Ὁ 'Ερρίκος ἐμειδίασεν.

— Ὡ ! 'Ερρίκε, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, αὐτὰ τὰ μειδιάματα μὲ ἀπελπίζουσιν. Ἀλλ' εἶναι ὦρα νὰ ἀναπαυθῶ, διότι αὔριον λίαν πρῶτὶ εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς βασιλομήτορος.

— Λοιπὸν μὲ διώξεις ;

— 'Ερρίκε, εἶμαι μελαγχολικὴ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀδεξία βλέπων με δὲ τοιαύτην θὰ παύσης νὰ μὲ ἀγαπᾷς. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶναι καλλίτερον νὰ ἀποσυρθῆς.

— Ἔστω, ἀποσύρομαι ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἀλλὰ, δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ παρασταθῶ τοῦλάχιστον εἰς τὴν νυκτερινὴν σου κόμμωσιν ;

— Ἀλλὰ, ἂν παραμείνης, δὲν θὰ ἀναγκάσης τὴν βασίλισσαν Μαργαρίταν νὰ περιμένῃ ;

— Καρλόττα, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος σκυθρωπάσας, δὲν ἐσυμφωνήσαμεν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν ποτὲ τὸ ὄνομα τῆς βασίλισσης τῆς Ναβάρρας ; Καὶ ὅμως τὴν ἐσπέραν ταύτην μόνον περὶ αὐτῆς νομιζῶ ὁμιλοῦμεν. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἄρχισε τὴν κόμμωσίν σου, καὶ ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πολιτικά.

Ἡ Καρλόττα ὑπήκουσε. Καθήσασα δὲ εἰς τὸ καλλυντήριόν της ἤρξατο διευθετοῦσα τὰ τῆς κομμώσεώς της ἐργαλεῖα, ἐνῶ ὁ 'Ερρίκος πλησιάσας τὴν ἑδραν του τὴν παρετήρει περιέργως.

— Καὶ τί περιέχει, ἠρώτησε, τὸ θελκτικώτατον αὐτὸ ἀργυροῦν πυξίδιον, τοῦ ὁποίου τὸ κάλυμμα εἶναι πλήρες γλυφῶν ;

— Ὡ ! αὐτὸ μοὶ τὸ ἔστειλεν ὁ 'Ρενέ.

Εἶναι τὸ περίφημον φύραμα, τὸ ὁποῖον μοὶ ὑπεσχέθη πρὸ πολλοῦ, ὅπως καταστήσω γλυκύτερα ἔτι τὰ χεῖλη, τὰ ὅποια ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει κάποτε τὴν κλωσύνην νὰ εὐρίσκῃ ἀρκούντως γλυκά.

Ὁ 'Ερρίκος ὅπως ἐπιδοκιμάσῃ τὰ λεχθέντα, προσήρμωσε τὰ χεῖλη του πρὸς τὰ τῆς νεαρᾶς γυναίκας. Ἐνῶ αὐτὴ παιδοτέρα βαθμηδὸν καθισταμένη ἔβλεπεν ἐν τῷ κατόπτρῳ της.

Ἡ Καρλόττα ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τὸ πυξίδιον.

— Κάποιος κτυπᾷ τὴν θύραν, δέσποινα, εἶπεν ἡ Δαριόλη ἐγείρασα τὸ παραπέτασμα.

— Ἴδὲ ποῖος κτυπᾷ, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη ἀνησυχῶς, καὶ ἔλα νὰ μοῦ εἰπῆς.

Ὁ 'Ερρίκος ἠγέρθη ὅπως ἀποσυρθῆ ἐν τῷ εὐκτηρίῳ, ὅτε ἡ Δαριόλη ἐπανελθούσα εἶπε :

— Δέσποινα, εἶναι ὁ 'Ρενέ ὁ μυρεψός.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας ὁ 'Ερρίκος συνέσπασε τὰς ὀφρὺς καὶ ἔδηξε τὰ χεῖλη.

— Θέλεις νὰ τὸν ἀποπέμψω ; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος. Ὁ 'Ρενέ δὲν κάμνει τι, ἂν δὲν σκεφθῆ πρῶτον καλῶς. Πρέπει δὲ νὰ ἔχῃ σπουδαῖον λόγον ὅπως ἔλθῃ ἐδῶ.

— Τότε θέλεις νὰ κρυθῆς ;

— Ὁχι, ὁ 'Ρενέ εἰξέυρει ὅτι εἶμαι ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲν δυσηρεστεῖσαι βλέπων αὐτόν ;

— Ἐγὼ ! εἶπεν ὁ 'Ερρίκος καταστείλας δι' ὑπερτάτης προσπαθείας τὴν συγκίνησιν του. Εἴμεθα ἀληθῶς δυσηρεστημένοι, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου εἴμεθα καλοὶ φίλοι.

— Εἰσαξέ τον, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη εἰς τὴν Δαριόλην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ 'Ρενέ εἰσῆλθε, καὶ τὸ βλέμμα του διέτρεξεν ἀστραπηδῶν ὅλον τὸν κοιτῶνα.

Ἡ κυρία Σώβη ἐκάθητο ἐνώπιον τοῦ καλλονητῆριου της, ἐν πλήρει φωτί.

Ὁ Ἐρρίκος εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον θέσιν του, ἐν τῇ σκιᾷ.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ῥενέ, μετὰ τινος ἀστειότητος πλήρους σεβασμοῦ. Ἦλθον νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην.

— Καὶ διατί; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Διότι πρὸ πολλοῦ σὰς ὑπεσχέθημι νὰ ἐργασθῶ διὰ τὰ ὠραῖα αὐτὰ χεῖλη, καί...

— Καὶ μόνον σήμερον, ἐξετελέσατε τὴν ὑπόσχεσίν σας... Δὲν εἶναι δι' αὐτό; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Καὶ μόνον σήμερον!...

— Ναί, σήμερον, ἢ μάλλον ταύτην τὴν ἐσπέραν ἔλαθον τὸ πυξίδιον, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐστείλατε.

— Ἄ! πράγματι, εἶπεν ὁ Ῥενέ ῥίψας παράδοξον βλέμμα ἐπὶ τῆς πυξίδος, ἣτις ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης, καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς ἐκείνας τὰς ὁποίας αὐτὸς εἶχε. Καὶ τὴν μετεχειρίσθητε;

— Ὅχι, ἀκόμη. Τὴν στιγμήν ταύτην ἤτοιαζόμην νὰ τὴν μεταχειρισθῶ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ῥενέ κατέστη ῥεμβῶδες, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν ὀξυδερκίαν τοῦ Ἐρρίκου.

— Καὶ λοιπόν, Ῥενέ, εἶπεν οὗτος, τί ἔχετε;

— Τίποτε, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ μυρεψός. Ἐπερίμενα ὅπως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ ἀποτείσει τὸν λόγον πρὶν ἢ ἀποχαιρετίσω τὴν κυρίαν βαρόνην.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μειδιῶν, καὶ ἔχετε ἀνάγκην νὰ σὰς ὁμιλήσω ὅπως μάθετε ὅτι σὰς βλέπω πάντοτε εὐχαρίστως;

Ὁ Ῥενέ παρετήρησε περὶ αὐτόν, περιῆλθε τὸν κοιτῶνα, ὡσεὶ ἤθελε νὰ βολιδωσκοπήσῃ διὰ τε τοῦ βλέμματος καὶ τῶν ὠτων τὰς τε θύρας καὶ τὰ παραπετάσματα, εἶτα στὰς καὶ περιβάλλον διὰ τοῦ βλέμματος ἀμφοτέρους, τὸν τε Ἐρρίκον καὶ τὴν κυρίαν Σώβην, εἶπε:

— Δὲν τὸ εἰζέυρον.

Ὁ Ἐρρίκος ἐννοήσας ὅτι τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἐκτακτὸν τι συνέβαινε καὶ πάλῃ τις συνεκροτεῖτο ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Φλωρεντινοῦ, εἶπεν αὐτῷ:

— Καὶ πῶς εἰς ταύτην τὴν ὥραν ἐδῶ, Ῥενέ;

— Μὴ ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ δυσαρσετῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα; εἶπεν ὁ μυρεψός.

— Ὅχι, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μάθω κάτι τι. Εἰζέυρετε ὅτι εἶμαι ἐδῶ;

— Ἦμην βέβαιος, Μεγαλειότητα.

— Τότε λοιπόν με εἰζήτητε;

— Τούλάχιστον θεωρῶ εὐτύχημα ὅτι σὰς εὔρον.

— Καὶ ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτέ τι;

— Ἴσως.

Ἡ Καρλόττα ἠρρυθρίασε φοβηθεῖσα μὴ ὁ Ῥενέ θίξῃ τὴν πρὸς τὸν Ἐρρίκον πρῶην διαγωγὴν της. Ὡς ἐκ τούτου, προσποιηθεῖσα ὅτι οὐδὲν ἤκουσε καὶ ἦτο ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς τὴν κόμμωσίν της ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνοίγουσα τὴν πυξίδα εἶπε:

— Τῇ ἀληθείᾳ, Ῥενέ, εἴσθε θελκτικώτατος ἄνθρωπος. Τὸ φύραμα τοῦτο ἔχει

τὸ χρῶμα θαυμασίον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἴσθε παρὼν θέλω νὰ τὸ δοκιμάσω ἐνώπιόν σας.

Καὶ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου ἔλαβεν ὀλίγον ἐκ τοῦ φυράματος.

Ὁ Ῥενέ ἐφριξίασεν.

Ἡ βαρόνη ὑψώσασα τὴν χεῖρα ἔφερε μειδιῶσα τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη.

Ὁ Ῥενέ ὠχρίασεν.

Ὁ Ἐρρίκος μένων πάντοτε ἐν τῇ σκιᾷ κατεσκόπευε καὶ τὰς κινήσεις τῆς βαρόνης καὶ τὰς φριξιάσεις τοῦ Φλωρεντινοῦ.

Ὁ δάκτυλος τῆς Καρλόττας ἤγγιζε σχεδὸν τὰ χεῖλη της, ὅτε ὁ Ῥενέ ἤρπασε τὴν χεῖρά της, ἐνῶ ὁ Ἐρρίκος ἠγειρέτο ὅπως πράξῃ τὸ αὐτό.

— Μίαν στιγμήν, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ῥενέ, μετὰ βεβαιωμένου μειδιάματος. Πρὶν ἢ μεταχειρισθῆτε τὸ φύραμα τοῦτο, εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβετε ἰδιαιτέρας τινὰς ὁδηγίας.

— Καὶ ποῖος θὰ μοὶ δώσῃ αὐτάς;

— Ἐγώ.

— Καὶ πότε;

— Μόλις τελειώσω τὴν ὁμιλίαν μου, μετὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρας.

Ἡ Καρλόττα μὴδὲν ἐκ τῆς μυστηριώδους ταύτης γλώσσης ἐννοήσασα, ἔμεινεν ἔκθαμβος, κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν πυξίδα καὶ βλέπουσα προσεκτικῶς τὸ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου της ἐρυθρὸν φύραμα.

Ὁ Ἐρρίκος ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Καρλόττας προσποιηθῆ ὅτι ἤθελε νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Μίαν στιγμήν, εἶπεν ὀρηκτικῶς ὁ Ῥενέ, μίαν στιγμήν! Εὐαρσετήθητε, δέσποινα, νὰ πλύνετε τὰς ὠραίας χεῖράς σας διὰ τοῦ σάπωνος τούτου τῆς Νεαπόλεως, τὸν ὁποῖον ἐλησμόνησα νὰ σὰς στεῖλω μετὰ τοῦ φυράματος, καὶ τὸν ὁποῖον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς προσφέρω ὁ ἴδιος.

Καὶ γονυπετήσας προσήνεγκεν αὐτῇ σάπωνα χρώματος πρασινωποῦντός λεκάνης, ἐν ἣ προηγουμένως ἔχυσεν ὀλίγον ὕδωρ.

— Ἀλλά, τῇ ἀληθείᾳ, κύρ-Ῥενέ, δὲν σὰς ἀναγνωρίζω πλέον, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ὑπερβαίνειτε κατὰ πολὺ τοὺς αὐλικούς, ὡς πρὸς τὴν πρὸς τὰς κυρίας θεραπείαν.

— Ἄ! ὁποῖον θελκτικώτατον ἄρωμα! εἶπεν ἡ Καρλόττα πλύνουσα τὰς χεῖράς της, ἄς εἶτα ἀπέμαζε διὰ τινος λευκοῦ μάκτρου.

— Τώρα, Μεγαλειότητα, εἶπεν ὁ Ῥενέ, πράξατε ὅ,τι θέλετε.

Ἡ Καρλόττα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἐρρίκον, ὅστις ἔσπευσε νὰ τὴν ἀσπασθῇ, λαβὼν εἶτα τὴν πρῶτην θέσιν του.

— Καὶ λοιπόν; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

Ὁ Φλωρεντινὸς ὡσανεὶ ἔλαβεν αἴφνης ὑπερτάτην τινὰ ἀπόφασιν, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἐρρίκον.

[Ἐπειτα συνέχεια]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια: ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Ἡ Βασφιδίλ ἐθεώρησε τὴν ἀδελφὴν της διὰ τῶν μεγάλων καὶ ὑπὸ τοῦ θανάτου διηνεωργμένων ὀφθαλμῶν της, μειδίαμα δὲ

θυμαλγῆς ἐλάμπρυνε τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της.

— Θὰ ἔλθῃς νὰ μ' εὔρης εἰς τὸν Παράδεισον! τῇ εἶπεν.

Ἡ γυνὴ τοῦ Μολλᾶ ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν μετὰ στοργῆς.

— Τὸ ἐμάντευσα δὲν εἶμαι τάχα καὶ ἐγὼ κατάκαρδα πληγωμένη; τῇ εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ. Ναί, θὰ σὲ συναντήσω, Βασφιδίλ, καὶ ἂν ὁ Προφήτης εἶναι δίκαιος, ἐὰν ὑπάρχῃ θέσις διὰ σὲ ἐκεῖ ἐπάνω, ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ εἶναι ἡ αὐτὴ δι' ἀμφοτέρας. Εἴμεθα ἀδελφαί, ἐγεννήθημεν ἐκ τῆς αὐτῆς κοιτίας, καὶ θὰ ζῶμεν αἰωνίως ἐν τῷ αὐτῷ οὐρανῷ.

— Σοὶ συνιστῶ τὴν μικρὰν μου Ἀζιβέ, εἶπεν ἐλαφρῶς ἡ Βασφιδίλ, δεικνύουσα τῇ ἀδελφῇ κοράσιον τετραετές, ὅπερ ἔπαιζε παρὰ τὴν κλίνην της, ἠξέυρω ὅτι καὶ σὺ ἔχεις θυγάτριον.

— Ναί, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἀγαπητή μου, ἡ Γκιουλ καὶ ἡ Ἀζιβέ θὰ βλέπωνται συχνότερον ἢ ὅσον ἐβλεπόμεθα ἡμεῖς, καὶ θ' ἀγαπῶνται ὡς ἠγαπώμεθα ἡμεῖς. Ἀλλὰ τί ἔχεις, Βασφιδίλ; ὠχρίαξ ἔτι μάλλον; Τί εἶναι, προσφιλεῆς ψυχὴ; εἶπεν ἡ Χανούμ ἀνησυχούσα καὶ ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἀδελφῆς της.

— Ἄ! ἀπήνησεν ἀσθενῶς αὕτη, διότι φθάνω εἰς τὴν πατρίδα. . . διακρίνω μακρόθεν τοὺς ἐξ ἀραβοσίτου ἀγρούς μας. Ὡ! ἰδοὺ καὶ ἡ πατρικὴ ἡμῶν στέγη, μετὰ τὴν μικρὰν καπνοδόχον της καὶ τὸ καλαμοσκεπὲς δῶμά της. . .

Ἡ Βασφιδίλ με ὀφθαλμοῦς εὐρυτενεῖς, οὐδὲν ἔβλεπε πλέον τὸ ἡμινεωργμένον στόμα της δὲν ἀνέπεμπε πλέον τὴν κοπιώδη ἀναπνοὴν της, οὐδὲ τοὺς ἀσυναρτήτους λόγους της: ἀκίνητος καὶ ψυχρὰ ἔμεινεν ἀναίσθητος εἰς τὰς θωπείας τῆς ἀλλόφρονος ἀδελφῆς της. Ἡ μήτηρ τῆς Ἀζιβέ, ὡς εἶχεν εἰπεῖ, εἶχε φθάσει. . . οὐχὶ εἰς τὴν πᾶντορον χώραν, ἀλλ' εἰς τὰς ὄχθας τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Σέιχ-Ὀὐλ-Ἰσλάμης, ὁ πρῶτος ἐν ἀξιώματι μετὰ τὸν σουλτάνον, ὁ μόνος ὅστις δὲν ἐγονυπέτει ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀνενώσε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου τῆς νέας συζύγου του τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν αὕτη εἶχε δώσει πρὸ ἐνὸς ἔτους εἰς τὴν ἀδελφὴν της Βασφιδίλ ἡ Γκιουλ καὶ ἡ Ἀζιβέ συνηνητῶντο ἐν ταῖς μεγάλαις μουσουλμανικαῖς εορταῖς, καὶ κατὰ τὰς ἀναχωρήσεις καὶ ἀφίξεις των. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀκόμη τοῦτο ἡ ἀδελφικὴ οἰκειότης, ἣν εἶχον ὀνειρευθῆ αἰ δυστυχεῖς μητέρες, ἀλλ' ἡ ἐκατέρωθεν στοργὴ σταθερὰ καὶ πιστὴ, ἣτις παρηγόρει τὴν περιλυπὸν Ἀζιβέ καὶ κατέθελγε τὴν εὐδαίμονα Γκιουλ Χανούμ.

Πάντοτε ἐγχεκλεισμένη ἐν τῇ γυναικωνίτιδι τοῦ γέροντος Μολλᾶ, οὐδέποτε εἶχε προχωρήσει ἐν τῇ Σταμπούλ πέραν τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Ἡ Ἀζιβέ ἐδοκίμαζεν ἀληθῆ χαρὰν κατὰ πᾶσαν ἐπίσκεψιν τῆς ἐξαδέλφης της. Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Ρεσιδ-Μολλᾶ, ἡ ἀκρα αὐτοῦ ἀυστηρότης ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν ἀρχαίων ἀνατολικῶν ἠθῶν ἀπηγόρευε τῇ Ἀζιβέ, εἰ καὶ μετὰ δυσκολίας, ν' ἀ-

ποδίδη τῆ Γκιούλ τὰς ἐπισκέψεις αὐτῆς. Ἡ ἐξαδέλφη τῆς τῆ εἶχεν ὀμιλήσει πολλὰκις περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ κονακίου τῆς, κειμένου ἐν Βεσίκτασι (Διπλοκιοινίω), παρὰ τὰ νέα ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου, καὶ πρὸ πάντων περὶ τῆς τερπνοτάτης ἀγροτικῆς οἰκίας, ἣν εἶχεν ἐν Προῦση. Τὸ νὰ ταξειδεύσῃ ἦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία διὰ τὴν ἀρρενωπὴν καὶ εὐαίσθητον ἐκείνην ψυχὴν! ... Πολλάκις ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐπειράθη νὰ κάμψῃ τὸν Μολλᾶν, ἱκετεύουσα αὐτὸν ν' ἀφήσῃ τὴν Ἀζιβέ νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινας ἐν τῆ ἔξοχῇ, ἀλλ' ὁ γέρον ἀντέστη πάντοτε. *Κόρη μουσουλμανίς, ἔλεγε, δὲν ἐξέρχεται ποτὲ ἐκ τῆς πατρικῆς στέγης, εἰμὴ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς.* Ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἡ θελκτικὴ νεάνις, μάτην κατηγάμισκε τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὴν ἔρασιμιότητά τῆς. Ἡ δ' ἐξαδέλφη τῆς Ἀζιβέ ἡμέρα τῆ ἡμέρα ὡχρία ἐν τῆ σκιᾷ τοῦ χαρμεῖου, ὡς εἶχεν ἤδη ὡχρίασει καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς Βασφιδίλ.

Υπάρχουσιν ἀκόμη πολλοὶ οἴκοι ἐν Σταμπούλ, ὅθεν αἱ γυναῖκες ἐξέρχονται μόνον τὰς ἑορτὰς τοῦ Βαϊραμίον δις τοῦ ἔτους, καὶ τότε, μόνον διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ τζαμίον. Ἐξοδος μίᾳς ὥρας, γινόμενη μικροῖς βήμασι καὶ λίαν βραδέως. Αἱ χανούμισσαι σταματῶσαι πρὸ ἐκάστου ἐργαστηρίου ἢ καταστήματος βάλλουσιν ἐπιφωνήσεις θυμασμοῦ, εὐρίσκουσι πανταχοῦ μεταβολὰς, καὶ φράσεις ἐκπλήξεως, καὶ ὅταν ἡ ὥρα τῆς εἰς τὰ ἴδικ ἐπιστροφῆς σημάξη, ἱκετεύουσι τὸν συνοδουόντα αὐταῖς ἐνουόχου, νὰ τὰς ἀφήσῃ ἀκόμη δέκα, πέντε τοὐλάχιστον λεπτά, θεῶνται τὸ πλῆθος, ὕπερ κινεῖται, καὶ τὸν κόσμον, ἐξ οὗ ἀποκλείονται.

Διὰ τὰς γυναῖκας ταύτας τὸ χαρμεῖον εἶναι ἀληθὴς φυλακὴ, ἐξ ἧς ποθοῦσι νὰ ἐξέλθωσι διὰ παντός τρόπου· μόνον δὲ ἡ ἐπιτήρησις τοῦ ἐνουόχου καὶ ἡ αὐθαίρετος ἐξουσία τοῦ ἀνδρὸς δύνανται νὰ τὰς κρατῶσιν ἐντὸς τῶν ὀρίων παθητικῆς ὑπακοῆς καὶ ἐμφόβου σεβασμοῦ. Αὐταὶ μόνον εἰσὶν ἀξιολύπητοι καὶ ἀξιοὶ τοῦ ὀνόματος δούλης. Εὐτυχῶς ὅμως αἱ πλείοσται τῶν μουσουλμανικῶν οἰκογενειῶν εἰσι πολλῶ μᾶλλον πεπολιτισμένοι, ἢ δ' ἐλευθερίκ, ἧς ἀπολαύουσιν αἱ γυναῖκες, ταῖς ἐπιτρέπει τὰς διεξοδικὰς ἐπισκέψεις πρὸς τὰς φίλας των, τὰς ὀδοιπορίας, τὰ λουτρά, τὰς ἐκδρομὰς εἰς τοὺς ἀγρούς, τὰς σιγμιαίας διασκεδάσεις, αἰτινες καθιστῶσιν αὐταῖς ἡδέϊας τὰς οἰκιακὰς ἀπολαύσεις.

Ἡ Ἀζιβέ οὐδέποτε ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κονακίου, καὶ ὅμως ὅτε ἡ Γκιούλ ἦλθε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ καὶ τῆ ἀναγγεῖλῃ τὸ εἰς Προῦσαν προσεχὲς ταξειδιὸν τῆς, ἀφῆκε στεναγμὸν λύπης νὰ τῆ ἐκφύγῃ καὶ τὴν εἶδομεν εὐχομένην ζωηρῶς νὰ ἴτῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Ἀποθανόντος τοῦ Τεφθὴκ, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Μιλλᾶ ἠσθάνετο τρομερὰν ἀπόγνωσιν· αἱ δούλαι δὲ ἦσαν καταλλήλοι πρὸς συνανασταροφήν, ὃ δὲ γέρον Ρεσιδ ἐγένετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σιωπηλότερος. Ἄν δὲν εἶχε τὴν ἀνάμνησιν καὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Τζελαλ, ἡ Ἀζιβέ δὲν θὰ ἠσθάνετο ἱκανὴν καρτε-

ροφυχίαν ἵνα ἐξακολουθήσῃ τοιοῦτον βίον. Νὰ ἀντλή τις πάντοτε ἐν ἐαυτῷ αὐταπάρησιν, θάρρος, δύναμιν, προσποίησιν, νὰ βαδίξῃ δὲ ἀπαύτως πρὸς σκοπὸν ἀγονον, ἀνευστηρίγματος, ἀνευ χαρᾶς, ἀνευ ἐλπίδος, τοῦτο ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Εἰθισμένη νὰ δαμάξῃ ἐαυτὴν ἀκαταπαύτως, καὶ νὰ μὴ ἐλπίζῃ εὐδαιμονίαν, ἡ Ἀζιβέ ἠπόρησεν ὅτι ἠσθάνθη αἰφνης ἐαυτὴν τόσον ἀδύνατον. Ἡ θεὰ τῆς ἐξαδέλφης τῆς, εὐθύμου, εὐδαίμονος, ἐλευθέρας, εἶχε κτενέγκει τὸ τελευταῖον τραῦμα εἰς τὴν ἠρωϊκὴν ὑπομονὴν τῆς. Τὸ ποτήριον τῶν πόνων μας, ὡς ἡ ζωὴ μας, πληροῦται βαθμηδὸν καὶ ὑπερχειλίζει ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

— Τί μοι ὀμιλεῖς περὶ ἠρωϊσμοῦ; ἐπανελάβε μετὰ τινὰ στιγμὴν σιωπῆς, αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἐξηνητημένην· αἱ πολλαὶ λύπαι συνέτριψαν ἤδη τὴν καρδίαν μου. Μὲ εἶδες ποτε μειδιῶσαν; Ὅταν ἦσαι πλησίον μου, ἡ εὐθύμος πολυλογία σου καὶ ἡ θελκτικὴ ἀφέλειά σου ἀντανκλωῦνται ἐν ἐμοί, ὡς ἀκτῖς ὕδατος ἐγκατοπτρίζονται εἰς ζοφερὸν ὕδωρ· ἀλλ' ὅταν ἀπέλθῃς, Γκιούλ, ἡ δυστυχὴς ἐξαδέλφη σου μένει περίλυπος...

Ἡ Ἀζιβέ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νέας χανουμισσῆς καὶ κατελήθη ὑπὸ λυγμῶν.

— Ὅχι! δὲν πρέπει νὰ κλαίῃς, ἀνεφώνησεν ἡ Γκιούλ μὲ ὀργήν· δὲν θέλω νὰ ἦσαι δυστυχὴς καὶ ν' ἀποθάνῃς ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου, ὅπως ἡ μήτηρ σου ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς ἰδικῆς μου. Ἀκοῦσι πλέον τὰ δάκρυα, τὰ βρῦσαντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου κειρὸς ἤδη ν' ἀκτινοβολῇ ἐξ αὐτῶν ἡ μακαριότης... Ὅθ ὀμιλήσω εἰς τὸν Ρεσιδ-Μολλᾶν σὲ ἀγκαπᾶ, καὶ βεβαίως θὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ σὲ κάμω νὰ ζῆς ἐνεὐδαιμονίᾳ.

— Δυστυχὴς φίλην, δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ φίλαυτος στοργὴ τῶν γονέων καὶ τοῦ συζύγου προσδεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπατᾶ τὰς καρδίας των! Δὲν θὰ δυναθῆς ποτε νὰ κάμψῃς τὸν θεῖόν μου, ὡς ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ κάμψω αὐτὸν πρὸ πολλοῦ ὑπὲρ τοῦ Τζελαλ.

— Τοῦ Τζελαλ, εἶπεν ἡ νέα χανουμισσα, ἀρπάξουσα ἐκ τῶν χειλέων τῆς τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον ἡ Ἀζιβέ ἐπρόφερε τρυκίζουσα, δι' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν θὰ ἦσαι εὐτυχῆς! ἐπιδίωκε τὸν εὐγενῆ σκοπὸν σου, ἐπανάγαγε αὐτὸν μετανοοῦντα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μολλᾶ. Ὅθ γίνῃς σύζυγός του, καὶ θ' ἀπολαύσῃς τῆς μακαριότητος τοῦ ἔρωτος, ἧτις λέγεται τόσον τελεία.

— Τζελαλ... ἐπανελάβε περίλυπος ἡ Ἀζιβέ μὲ συλλογίζεταί τοὐλάχιστον; Ἐνθυμεῖται τὰς πρὸς ἐμὲ ὑποσχέσεις του;... Ἰδοῦ, παρήλαθε μίᾳ ἐβδομᾷ ἀπ' ὅπου ἀπέθανεν ὁ ἀδελφός του... καὶ δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον... Ὅθ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ θὰ ἐλησημόνησεν τὰ πάντα, ὁ ἄστατος!...

Μόλις ἐπέρανε τοὺς λόγους τούτους ἡ Ἀζιβέ, μῆλον μυροβόλον ῥιφθὲν διὰ τῆς ἠνεωγμένης θυρίδος ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας τῆς.

Ἡ Γκιούλ ἔρηξε κραυγὴν τρόμου, ἡ δὲ Ἀζιβέ ἐκπλήξεως.

Ἐν τῇ ὁδῷ ἤκούετο βῆμα ἐσπευσμένον ἀνθρώπου φεύγοντος.

— Μῆλον ἔρωτος! εἶπεν ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Ρεσιδ, ἀναλαμβάνουσα τὸν χρυσοπράσινον κροπὸν, ὃν ὀσφραίνεται μὲν τις, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ γευθῇ.

— Ἰσως περιέχει γραμμάτιον, εἶπεν ἡ Γκιούλ-Χανούμ, εἰθισμένη εἰς τοιαύτας ἀποστολάς...

— Ναί, ἀναμφιβόλως ἐψιθύρισε ἡ Ἀζιβέ. ἧτις ἐπὶ μίαν στιγμὴν συνέλαβε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ὄψωρα ἐκείνη εἶχε ῥιφθῆ δι' αὐτήν. Ἰδοῦ, λάβε το, ἀγαπητή μου, τὰ ἐρωτικὰ γραμμάτια δὲν στέλλονται εἰς ἐμέ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διευθύνῃται οὐδ' εἰς ἐμέ, ἀπεκρίθη ἡ Γκιούλ. Τίς γνωρίζει ὅτι εἴμι ἐνταῦθα τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ἐν τούτῳ τῷ θαλάμῳ; Ὁ Τζελαλ-Βένης γνωρίζει τὸ δωμάτιον, ὕπερ προτιμᾷς; Ὡ! τοῦτο βεβαίως προέρχεται ἀπ' αὐτόν.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ Ἀζιβέ, ἀνήσυχος καὶ ἀσθμαίνουσα, ἐνῶ ἡ Ἀνικητος σύρουσα ἐκ θήκης ῥωσσικοῦ δέρματος μαχαιρίδιον μὲ ἐπίχρυσον λεπίδα ἤνοιγε τὸ μῆλον, ὕπερ συνεκρατεῖτο διὰ μεταξίνων ταινιῶν.

Κοπεῖς ἤδη ὁ κροπὸς ἐσχίσθη εἰς δύο, καὶ ἐπιμελῶς συνεπτυγμένον τεμάχιον χάρτου ἔπεσεν ἐξ αὐτοῦ, ἢ δ' Ἀζιβέ ἤρπασεν αὐτὸ πίπτον.

«Καλέ μου ἄγγελε, ἔλεγε, πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ὡς πρὸς τὸν λοιπὸν κόσμον ὁ Τζελαλ-Βένης ἐξέπνευσε, ἀναπνέει δὲ μόνον διὰ σέ, ἵνα ἐπικαλεσθῇ τὴν συγγνώμην σου, καὶ διὰ τὸν πατέρα του, παρ' ᾧ ἐλπίζει πάλιν νὰ εὕρῃ χάριν. Ἡ γρατὰ τροφός τοῦ Ρεσιδ θέλει σοὶ εἰπεῖ πού εὐρίσκειται, δέξαι αὐτὴν ἐκ μέρους μου, καλέ μου ἄγγελε. Ἀζιβέ, μόνη μου ἐλπὶς, μὴ μ' ἐγκαταλίπῃς. Τί θὰ γίνῃ ὁ δυστυχὴς Τζελαλ ἐὰν δὲν τῷ προσμεριδιᾷται; καὶ δὲν τῷ ἐκτίνη; τὴν χεῖρα καὶ σὺ;»

Ἡ Γκιούλ γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ σοφᾶ εἶχεν ἀναγνώσει τὴν ἐπιστολὴν συγχρόνως μετὰ τῆς ἐξαδέλφης τῆς.

— Βλέπεις! εἶπε κροτουσα θριαμβευτικῶς τὰς μικρὰς χεῖράς τῆς, ὑπάρχουσι δυστυχέστεροι σοὺ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπ' οὗ σ' ἐπικαλεῖται. Θέλεις νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν Προῦσαν τώρα καὶ ν' ἀφήσῃς τὸν Τζελαλ-Βένην εἰς τὴν θλιβερὰν τύχην του; Ὅθ χρειασθῇ πολλὴν γενναϊότητά καὶ μάλιστα πρέπει νὰ ἦναι πολὺ ἐρωτευμένος, ὥστε ν' ἀφήσῃ τὸν εὐδαίμονα βίον, ὃν διῆγεν... Ὁ Ἀλλᾶχ σοὶ τὸν στέλλει διὰ νὰ τὸν ἐμψυχώσῃς καὶ νὰ τὸν προηγοῦς. Εἰπέ μοι, ἐξαδέλφη μου, εἰσαι ἀκόμη λυπημένη;

Ἡ Γκιούλ πονηρῶς μειδιῶσα ἐστήριξε τὴν ὄραιαν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ σοφᾶ, ἐν ᾧ ἡ Ἀζιβέ, ἀφωνος καὶ ἀμφιβάλλουσα ἀκόμη ἀνεγίνωσκεν ἐπανειλημμένως καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸ ἐπιστόλιον.

— Ὅχι, εἶπε, κρύψασα αὐτὸ εἰς τὴν ζώνην τῆς, δὲν ἐπιθυμῶ πλέον νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Προῦσαν, δὲν σε φθονῶ πλέον, ἀγαπητή μου Γκιούλ. φαίνεται ὅτι ὁ ὀρίζων τοῦ μέλλοντός μου αἰφνης ἐφωτίσθη... Ἐπιστολὴ ἐκ μέρους ἀγαπωμένου ὄντος εἶναι φυλακτήριο, εὐαγγέλιον ἀρρητον εὐδαιμονίας.

Ο ΤΕΘΝΕΩΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

[Ἐκ τοῦ βωσικοῦ, μετάφρ. Ι. Π. Γεωργανοπούλου].
(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

— Ἄλλὰ διὰ ποῖον σκοπὸν ;
— Διὰ νὰ διακόψῃς πᾶσαν σχέσιν μὲ ἡμᾶς.

— Καὶ διατί ;
— Τώρα ὅμως ὄχι — τώρα πλέον δὲν θέλω, ἀλλὰ μόνον σὲ παρακαλῶ, ὅταν ἐπανίδῃς τὸν φωτογράφον σου νὰ τοῦ εἴπῃς ὅτι εἶναι ἀμαθέστατος τῆς τέχνης.

— Χωρὶς ἄλλο.
Ἡ Ναταλία ἔδρεψε τότε μαγοαρίτην καὶ ἐν σιγῇ ἤρξατο νὰ ἐκφυλλίζῃ αὐτὸν φύλλον πρὸς φύλλον. Πᾶσα νεανίσσῃς τοιαύτας στιγμασῶν, καθ' ἃς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ δρέψῃ ὡς ἡ Ναταλία ἄνθος, ἔστω τοῦτο ἐν κήπῳ ἢ ἐν πολυτελεῖ αἰθούσῃ.

— Καὶ μὲν Ἀκίμων, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ματρώσιν, ἴσως καλλίτερα ἔκαμες ποῦ ἀπέθανες. Εἶτα ἀποτανθεὶς πρὸς τὴν Ναταλίαν, ἤθελες προτιμότερα νὰ μοῦ εἴπῃς κατὰ τι.

— Πράγματι ἐλησμόνησα.
— Φαίνεται νὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστον, δι' ἐμέ.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀληθές, δυσάρεστον, ὑπέλαβεν ἡ ὠραία νεανίς.

— Λοιπὸν, ὁμίλει.
— Λοιπὸν, ἤθελα νὰ εἶπω . . . ἤθελα νὰ εἶπω, ὅτι, πρὶν, θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένη ἂν δὲν ἤρχαστο.

— Πρὶν ! ἀλλὰ τώρα ;
— Τώρα, δοξάζω τὸν Θεόν, προσέθηκεν αὐτῇ, ὅτι δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν μου. Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἔν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς, καὶ τὴν ἠσπάσθη τρυφερῶς.

Ὁ Ματρώσιν ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται τύψεις συνειδήτους. Ἡ καρδίαν αὐτοῦ πληρωθεῖσα ἐλπίδων ἀμοιβαίου ἔρωτος ἐλούετο ὑφ' αἵματος . . . Τὰ αἰσθήματα τῆς τιμῆς καὶ τοῦ πάθους σκληρῶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπάλαμον. Τὴν νύκτα τέλος ἔλαβε ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Εἶδεν ὅτι δὲν ὀφείλει, οὔτε ἔχει δικαίωμα ν' ἀφήσῃ τὸ πρᾶγμα νὰ λάβῃ μείζονας διαστάσεις ὡς ἐκ τῆς παρενοήσεως ταύτης, ἧς δὲν ἦτο ἀξία ἢ καλὴ αὐτῆς οἰκογένεια. Τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς τέλος ἐνίκησε τὸν περασμὸν, ἀφ' ἑαυτοῦ γεννηθέντα ἐν αὐτῇ. Ὅτε τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον προσεκάλεσεν αὐτὸν ὁ κ. Προκόπιος νὰ ἐκδράμωσιν ἔφιπποι, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅτι μεταβαίνει εἰς Πετρούπολιν.

— Πῶς αὐτὸ πάλιν ; ἠρώτησεν ἐκθαμβὸς ὁ πατήρ.

— Ἐχῶ εἰς τὴν πόλιν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἤμπορῶ ν' ἀναβάλω. Ἡ παρουσία μου εἶναι ἀναγκαιοτάτη.

— Τί λέγετε ; τί ὑπόθεσιν ἔχετε εἰς τὴν πόλιν, ἀφοῦ δὲν γνωρίζετε κανένα.

— Καὶ ὅμως πρέπει ἀμέσως ν' ἀναχωρήσω.

— Ἴσως θέλετε νὰ λάβῃτε χρήματα ἀπὸ τὸν τραπεζίτην σας ;

— Ὁχι, σὰς βεβαίῳ, δὲν εἶναι αὐτό.

— Ἄν πηγαίνετε δι' αὐτό, ἢ πράξις

σας θὰ ἦτο ἀσύνητος, διότι τὸ χρηματοφυλακίον μου εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς σας.
— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, ἀλλ' ὅμως . . .

Συγχρόνως ἀφίκοντο εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ κήπου.

— Ὡστε ὀριστικῶς ἀπεφασίσατε ;
— Μάλιστα καὶ ἀναχωρῶ πάραυτα.

— Ἄλλὰ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας δὲν θὰ ἰδῆτε τὰς κυρίας ;

— Νομίζω, ὅτι τοῦτο δὲν θὰ μοὶ εἶναι εὐκολον . . . τόσον πρῶτ' μάλιστα.

— Μὰ τί συμβαίνει μὲ σὰς ; πραγματικῶς, τοῦτο εἶναι ἀπορον, σὰς βεβαίῳ, ἀγαπητέ μου.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ματρώσιν, ἡ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐκάματε εἰς τὴν οἰκίαν σας, μὲ ὑπέταξεν ἐντελῶς.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο, ἀγαπητέ ;

— Θεωρῶ καθήκον μου νὰ ἐξηγήσω εἰς σὰς περιστάσιν τινὰ, ἡ ὁποία πολὺ θὰ σὰς ἐκπλήξῃ καὶ θὰ σὰς συγχίση τὸν νοῦν . . .

— Ἀλλὰ περιτίνος πρόκειται, τέκνον μου ;

— Χθές, ἄμα ἔφθασα εἰς Πετρούπολιν, μοὶ συνέβη αἰφνιδίον, φοβερὸν συμβάν.

— Ὁχι, βεβαίως, κανὲν μεγάλο δυστύχημα !

— Συμβάν θλιβερώτατον, σπραξικάρδιον . . .

— Μὲ τρομάζετε !

— Χθὲς ἀπέθανα !

— Πῶς ; τί ; . . .

— Καὶ σήμερον πρὸ τοῦ γεύματος μέλλω νὰ ταφῶ, ὑμεῖς δὲ δὲν πρέπει νὰ ἀπαιτῆτε, ὅπως μὴ παραστῶ εἰς τὴν ἰδίαν θανήν μου.

— Ἐτρελλάθητε καλέ ! Οὐδὲν ἐννοῶ εἶπεν ὁ κ. Προκόπιος.

— Καὶ ἐπειδὴ μόλις χθὲς ἔφθασα εἰς Πετρούπολιν, δύναμαι ν' ἀπολέσω τὸ ὄνομά μου, ἂν δὲν φανῶ ἀκριβῆς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων.

Καὶ εἰπὼν τοὺς λόγους τούτους, ἀπεμακρύνθη, ἀφείς τὸν γέροντα ἐνεὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἡ ἀστεϊότης ἐφάνη εἰς τὸν Προκόπιον πάντῃ ἀτοπος καὶ σκληρὰ, ἀλλὰ τέλος ἀπεφασίσατο νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν τύχην, καὶ μεταθὰς ἀνεκοίνωσε τῇ συζύγῳ καὶ τῇ θυγατρὶ τὸ ἀπρόοπτον τέλος τοῦ γάμου, τὸ ἐξ ἰδιορρυθμοῦ καὶ παραδόξου γαμβροῦ προεβλήθη. Διηγοῦμενος δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα ἐπὶ τῇ ὄντως παραδόξῳ λύσει τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ἡ Ναταλία ὅμως κατεπλάγη λίαν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ διαγωγῇ ταύτῃ τοῦ νέου, ἐπεθύμει, εἰ δυνατόν, σπουδαιότερον τινὰ λύσιν. Ἐν τούτοις ἡ ἐσπέρα ἐπροχώρει ἤδη, ἐκτύπησεν ἡ ἔκτῃ, ἡ ἐβδόμῃ, ἡ ογδόῃ ὥρα καὶ ὁ Ματρώσιν δὲν ἐπανήρχετο. Πᾶσα ἡ οἰκογένεια λίαν ἀνησυχεῖ, διότι οὐδέποτε ἤλπιζεν ὅτι ἀνεχώρησεν ἀνεπιστρεπτεῖ.

Ἐτε δὲ πλέον ἡ ἀνησυχία τῶν ἐκορυφώθη, ἔλαβον τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα ἐκ Πετρούπολεως :

«Ὁ Νικήτας Ἀκίμων χθὲς τὸ ἔσπερα ἐτελευτήσεν ἄμα ἀφικόμενος εἰς Πετρούπολιν. Σήμερον εἰς τὰς 11 ὥρας π. μ. ἐγένετο ἡ ἐκφορά τοῦ λειψάνου του».

Ἐκτοτε παρήλθον τρεῖς μῆνες. Οὔτε

ζῶν, οὔτε νεκρὸς ὁ γαμβρὸς ἐπανήλθεν. Ἡ Ναταλία ἐμελαγχόλει καὶ ἐτήκετο πρὸ αὐτῶν τῶν ὀμμάτων τῶν γονέων τῆς. Ἡ ἰδέα περὶ τοῦ τόσον μυστηριωδῶς ἐξαφανισθέντος μνηστῆρός τῆς τὴν ἐτάραττε νύκτα καὶ ἡμέραν.

Ἄπανα ἡ οἰκογένεια διέμενον ἤδη εἰς Σεβαστούπολιν, διότι κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἱατροῦ ἡ Ναταλία εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην θαλασσιῶν τινῶν λουτρῶν πρὸς ἐπίρρωσιν τοῦ καταβεβλημένου σώματός τῆς.

Ὁραίαν τινὰ ἐσπέραν, ἐνθ' ἡ οἰκογένεια περιεπάτει ἐπὶ τῆς παραλίας, ἡ Ναταλία ἀφείσα ὀξεῖαν κραυγὴν ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς. Εἶχεν ἔδῃ τὸν Ματρώσιν ἢ τὸ φάσμα αὐτοῦ. Εὐτυχῶς ὁ βευματισμὸς τοῦ γέροντος κατὰ τὸν βραχὺν τοῦτον χρόνον ἐπαίσθητῶς ἠλαττώθη, καὶ ἠδύνατο ἤδη νὰ τρέξῃ ὀπισθεν τοῦ νέου μέχρι τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ εἰσῆλθον ταύτοχρόνως ἀμφοτέροι.

Πρῶτος ὁ Προκόπιος ἀπῆλθον τὸν λόγον εἰς τὸν καταθρονοθηθέντα Ματρώσιν.

— Καθ' ὅσον βλέπω, ἔντιμὲ κύριε, πολὺ αἰσιῶς διεξηγάγετε τὴν ἐνταφίαν σας.

Ἡ μορφή τοῦ Ματρώσιν ἐξέφραζε ταραχὴν ἐνόχου πρὸς παθόντα. Ἦθελεν ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ κρυβῇ τοῦ βλέμματος τοῦ ἐντίμου οἰκογενειάρχου, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης συνήγαγε τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ προσέφερεν ἀκαταλήπτους τινὰς λόγους.

— Καὶ μολοντί τὸ ταξείδιον ἐκεῖνο δὲν ἦτο μικρὸν—εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον—ὅμως ἡ μορφή σας ἔχει τὴν ὄψιν τῆς ὑγείας. Σὰς συγχαίρω διὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν σας.

Ὁ Ματρώσιν ἀνέλαβεν ὀλίγον.

— Κύριε Προκόπη, πράγματι λέγετε τὴν ἀλήθειαν, διότι ἐγὼ σχετικῶς πρὸς ὑμᾶς προσπνέχθην λίαν ἄγανως, ἄλλ' ἤδη ἀφοῦ τὰ πρᾶγματα ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐξηγήσω . . .

— Πραγματικῶς ἔχω μέγα ἐνδιαφέρον καὶ πολλὴν περιέργειαν νὰ ἀκούσω πῶς θὰ δικαιολογήσετε ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας ἔμαθον ὅτι ὁ Νικήτας Ἀκίμων πράγματι ἀπέθανεν, ὅτι ἐταξείδεύσατε μαζί ἀπὸ Μόσχας μέχρι Πετρούπολεως, ὅτι ἐγνωρίζετε τὸν σκοπὸν τῆς μεταβάσεώς του εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἐσφετερίσθητε τὰ ἔγγραφα καὶ τὸ ὄνομά του.

— Ὅλοι αὐταὶ αἱ εἰδήσεις εἶναι ἀληθεύονται, ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν ἐμάντευσατε, ὅτι ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν σας μὲ τὸν ἀπλοῦν σκοπὸν νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὸν θάνατον τοῦ Ἀκίμων, ἀλλὰ σεῖς καὶ ἡ οἰκογένειά σας δὲν μοὶ ἐδώκατε καιρὸν νὰ εἶπω μίαν λέξιν . . .

— Αὐτό, νομίζω δὲν ἄρκει.

— Συμφωνῶ μὲ σὰς, ναί, αὐτὸ εἶναι ἀνεπαρκές, διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὴν διαγωγὴν τὴν ὁποίαν ἔδειξα πρὸς σὰς, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν διέτρεξα κόσμον, ἀπέναντι ὅμως τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ἦν ἔλαβον παρὰ τῆς οἰκογενείας σας, δὲν ἠδύναμην νὰ ἀντεπεξέλθω κατὰ

τοῦ πειρασμοῦ, ὅστις μοὶ ἦνοιγε τοιαύτην τραπέζαν εὐτυχίας, ἔξω καὶ πρὸς στιγμὴν...

— Καὶ τίς εἶσθε σεῖς, κύριε;

— Ἐγὼ ὀνομάζομαι Ἀλέξανδρος Ἰγνάτιεβιτς Ματρώσιν, ὁ πατήρ μου ἦτο κτηματίας, κάτοικος Μόσχας, πλουσιώτατος. Ἦμην φοιτητὴς τῆς νομικῆς, ὅτε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ὁ πατήρ μου ἀπέθανε μὴ ἀφήσας καμμίαν περιουσίαν. Ἐγὼ ἔλαβον τὸ δίπλωμά μου ὡς δικηγόρου, ἀλλὰ δικηγόρου χωρὶς πελατεῖαν. Ἐπάλαισα ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐπιμόνως, ἀλλὰ τέλος ἀπώλεσα τὸ θάρρος μου. Ἐλπίζων δὲ νὰ εὕρω καλλίτερον στάδιον μετέβην εἰς Πετροῦπολιν. Εἰς τὸν δρόμον ἐγνωρίσθην μὲ τὸν Νικήταν Ἀκίμοφ· ἤδη γνωρίζετε τὰ λοιπὰ.

— Ὡς βλέπω, ἡ τύχη σὰς ἐπιφυλάττει μέλλον ὄχι τόσο ἀσχημον.

— Καὶ ναι, καὶ ὄχι!

— Ὑπὸ ποίαν ιδέαν λέγετε τοῦτο;

— Ἀπελπισθεὶς καὶ ἐκ Πετροπόλεως, ὅπου δὲν ἐβλεπα τὰ πράγματα νὰ πηγαίνου καλὰ, ἔγραψα εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμείνοντα θεῖόν μου, γραμματέα τῆς πρεσβείας μας, ἂν ἤμπορῶ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ διὰ τινὰ καιρὸν, ὅπως λάβω ὀλίγην ἀναψυχὴν εἰς τὸν Βόσπορον, αὐτὸς δὲ μετ' εὐχαριστήσεως μοὶ ἀπήντησεν ὅτι μὲ περιμένει, προσθέτων μοι, ὅτι πιθανώτατον νὰ εὔρεθῃ καὶ θέσις τις δι' ἐμέ, ἰδοὺ διατὶ λέγω καὶ ναι καὶ ὄχι.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖτε;

— Τὸ ἀτμόπλοιον ἀναχωρεῖ αὔριον.

— Οὐφ, αὔριον! αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Μπᾶ! εἶναι ἀποφασισμένον πλέον, τί θὰ κάμω ἐδῶ;

— Καὶ εἰς Ῥωσίαν δὲν ἀφίνατε τίποτε, διὰ τὸ ὅποιον νὰ λυπῆσθε.

Ὁ Ματρώσιν ἠρθρίασεν.

— Αὐτὸ πλέον εἶναι μυστικόν!

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ τὸ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ.

— Ἀναγκάζομαι ν' ἀποκρούσω τὴν παρακλήσιν σας. Ἀρκεῖ νὰ μάθητε ὅτι πολὺ μετανοῶ διὰ τὴν ἐπιπόλαιον διαγωγὴν μου, ἐγκεχαρᾶμένη δὲ εἶν' ἐδῶ — ἔδειξε τὴν καρδίαν του— ἡ ἀνάμνησις, ἥτις ταχέως θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ὑπαρξίν μου.

— Μάλιστα, μάλιστα. Ἡμεῖς δὲ γνωρίζομεν, πόσον ἐπιτυχῶς ἠξεύρετε ν' ἀποθνήσκετε.

— Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ θάνατός μου θὰ εἶναι πραγματικὸς.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω δικαίωμα λόγου εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἐγὼ καὶ ἡ Ναταλία.

— Καλὲ τί λέγετε; ποῖα σχέσις μεταξὺ ἐμοῦ...

— Θὰ σὰς εἶπω. Εἰσθε ὁ νέος, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ ἡ κόρη μου!

— Πρὸς Θεοῦ! τελειόνατε γρήγορα.

— Ναι, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι θὰ μείνετε μεταξὺ τῶν ζώντων.

— Καλὰ, καλὰ, θὰ ζήσω, θέλω νὰ ζήσω.

— Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀποφασισμένον;

— Ἀποφασισμένον, ἐὰν μόνον...

— Ἐὰν μόνον σοῦ δώσω τὴν κόρην μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἐξ ἐρυθροῦ ὁ Ματρώσιν ἐγένετο ὠχρὸς

ὡς ὁ θάνατος, τὸσῶ κατέπληξεν αὐτὸν ἡ ἀπροσδόκητος εὐδαιμονία του.

— Μοῦ ἐπαιζάτε ὠραῖο παιγνίδι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γουζένκου, τὴν θὰ σὰς ἐκδικηθῶ καὶ ἐγώ, δὲν θὰ τολμήσατε νὰ ὑπάγετε εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Καὶ ὁ Ματρώσιν πλήρως χαρᾶς, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος.

Ἡ Ναταλία, πρὸς δόξαν τῶν ἰατρῶν τῆς, ἀνεκτίσαστο πληρέστατα τὴν ὑγίαν τῆς ἐξ αἰτίας τῶν θαλασσίων λουτρῶν, ἅτινα ὑπῆρξαν ἀφορμὴ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς τελευταίας διαλέξεως νὰ γένηται σύζυγος τοῦ Ματρώσιν.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Εὐθὺς ὡς ἡ ἀσθενεία προσέβαλε τὸν Σουλιέ, ἐπίσθη οὗτος ὅτι ἀπώλετο. Εἰς πᾶσαν λέξιν του, εἰς πᾶσαν πράξιν του, εἰς πᾶσαν σκέψιν του ἔβλεπέ τις ὅτι προεμάντευε τὸν θάνατόν του. Τὸν κατέλαβεν ἀπαισία βεβαιότης, ἦν μάτην οἱ φίλοι του προσεπάθουν νὰ ἐξελείψωσι. Μόνος αὐτὸς τὴν ἀπέβαλε διὰ τῆς προσευχῆς.

Οἱ φίλοι του ἠγγρύπνουσαν παρὰ τὴν κλίην του τῶ ἔλεγον ὅτι ἠγαπᾶτο παρὰ πάντων, καὶ ὅτι πάντες περὶ μόνῃς τῆς ἀσθενείας του ὠμίλου. Οὗτος δὲ ἀκούσας μετὰ δακρύων ἀνέκραξε:

— Τι ἐπραξα λοιπόν, τί ἐπραξα, διὰ νὰ ἤμην ἄξιος πάντων τούτων;

— Τι ἐπραζάτε; ἀπήντησεν ἡ κ. Βερὴ, τὸ δυσκολώτερον πάντων, ὑπῆρξατε καλὸς ἄνθρωπος!

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1847 ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, ἠσθάνθη τὸν θάνατον προσεγγίζοντα αὐτόν.

Φεῦ! πολὺ ταχέως τὸν ἐπληξεν!

Ἐζήτησεν ἰατρόν, καὶ τῶ εἶπεν:

— Ἰατρέ, μεταξὺ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ ἰατροῦ μία ὥρα μόνον ὑπάρχει. Δὲν πρέπει νὰ κρύψητε τίποτε ἀπαντήσατέ μοι εἰλικρινῶς, ἔφθασεν ὁ θάνατος;

Φίλος τού τις διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἰατροῦ ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν αἰσθάνηται ψῆχος.

— Δὲν κρυόνω, ἀλλ' ἀποθνήσκω! ἀπήντησε. Καὶ σιγῇ ἐπηκολούθησεν, ἦν ὁ ἴδιος μετ' ὀλίγον διέκοψεν ἀνευ συγκινήσεως εἰπὼν:

— Ἴδου ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους.

Καὶ ἤρξατο ἡ ἀγωνία, ἦν γαληνιαῖος ὑπέφερεν.

— Ἄς παύσουν πλέον τὰ φάρμακα, ἔλεγε, δὲν θὰ πῶ πλέον τίποτε ἀφαιρέσατέ με τὴν φιάλην, ἥτις κεῖται παρὰ τοὺς πόδας μου. Μὴ μὲ βραχνίζετε πλέον, ἀφετέ με ἤσυχον. Μὴ ζητεῖτε νὰ ἀποσπᾶσθε τὴν προσοχήν μου, ἐνῶ θέλω νὰ ἀφιερωθῶ ὅλος εἰς τὴν ιδέαν τοῦ θανάτου.

Κατόπιν ἐζήτησε πάντας τοὺς περιποιηθέντας αὐτὸν κατὰ τὸ διάστημα τῆς

ἀσθενείας του, ὡς καὶ τὸν ὑπρέτην του*

Ἐνευσε νὰ τὸν περικυκλώσωσι πάντες.

— Ὅλοι νὰ εἰσθε πλησίον μου, ἔλεγεν, ὅλους θέλω νὰ σὰς ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν. Πόσον εἶνε βραδύς ὁ θάνατος!

Ἡ στιγμὴ ἦτο ἐπίσημος· τὸ ψεῦδος καὶ τὸ μυστήριον δὲν ἐπετρέποντο πλέον.

Πάντες οἱ περισοιχοῦντες αὐτὸν ἔκλαιον καὶ προσεπάθουν νὰ τῶ ἐμπνεύσωσιν ἐλπίδα, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐστεροῦντο.

— Σὰς βλέπω, φίλοι μου, σὰς βλέπω ἀκόμη, ἔλεγε μετὰ γλυκύτητος, πλὴν μετ' ἐσβεσμένης φωνῆς.

Καὶ στρέψας πρὸς τὸν εἰς τὰ ἀριστερὰ του εὐρισκόμενον Βερὴ,

— Φίλε μου, τῶ λέγει, ἡ χεὶρ αὕτη εἶναι νεκρά, καὶ δὲν αἰσθάνεται πλέον τὰς φιλικὰς θωπείας. Ἄν θέλης χεῖρα ἢ ὅποια νὰ ἀναταποκρίνηται εἰς τὴν θλιψίν σου, λάβε αὐτήν.

Καὶ ἔτεινε τὴν δεξιάν του, διότι ἡ ἐτέρα ἀνῆκε πλέον εἰς τὸν θάνατον.

Ἀνεκλάλητος γαλήνη ἐπεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμάς.

Πρὶν ἀποχωρισθῆ διὰ παντός τῶν φίλων του, ἠθέλησε νὰ δώσῃ τι ἐνὶ ἐκάστῳ πρὸς ἀνάμνησιν· ὅτε δὲ ἡ κ. Βερὴ ἐζήτησε νὰ θέσῃ εἰς τὸν δάκτυλόν του δακτύλιόν τινα λέγουσα ὅτι θὰ τὸν λάβῃ κατόπιν,

— Κατόπιν! ὦ, ὄχι, κυρία! τῆ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀπὸ πτόμα οὐδὲν ἀφαιρούσί ποτε, εἶναι κακὸς οἰωνός!

Ἰπῆρχε τὸσαύτη πίστις, τὸσαύτη πεποιθήσις ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ὥστε ὁ Βερὴ ἔλαβε τὸν υἱὸν του ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὠδήγησε πλησίον τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ἵνα παρ' αὐτοῦ ζητήσῃ τὴν εὐλογίαν.

— Τέκνον μου, τῶ εἶπεν ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, νεώτατος βλέπεις σοβαρὸν θέαμα! Ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου καὶ ἔσο ἀγαθὸς πρὸς πάντας. Ὅταν τις οὐδένα βλάβῃ, ἀποθνήσκει ἤρεμος, ὡς ἀποθνήσκω ἐγώ. Παρατήρησον!

Εἶτα παρεκάλεσε τὸν Βερὴ νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα του, ὃν τὸσαῦτον ἠγάπα, καὶ ὃν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐνγκαλισθῇ πρὸ τοῦ θανάτου του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἐφάνη οὐσιωδῶς ἠλλοιωμένος. Ὁμίλει αὐτοσχεδιάζων. Πάντες ἔτεινον τὰ οὖς, εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἔγραψεν...

Ἐντὸς ὀλίγου οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησκν, ἡ κεφαλή του ἔκλινεν ἠρέμα καὶ δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του!

Ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, δὲν ὑπῆρχε πλέον.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν]. *

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ
Παριστικὸν Βίος τοῦ κυρίου Ἀναπόδου — Κάδμος — Ἡ πρώτη ἀπάτη — Τίς ἐκ τῶν δύο — Ἀναμνήσις Νεαπόλεως (Vico Campano) — Ὁ δημόσιος Γραφεὺς — Ἡ οἰκογένεια διασκηδίας — Καλολογία — Ἐπι τοῦ ἐώποτου — Ἡμέρα ἐξάρτητος — Ὁ γάτος τῆς γενέσεως — Τὸ ἔτος 1000 μ. Χ. — Ἐκ τῶν ἀπομνημονίων ἀποστέλλονται ἐλεύθερ. ταχυδρομικῶν.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ ΚΟΡΙΝΘΗΣ— ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.